

Tirsdag d. 12/12: Den yndigste rose er funden

En høj, insisterende banjo-jingle fik Julie til at spærre øjnene op. Der gik noget tid, inden det gik op for hende, at det var hendes alarm. Hun væltede næsten ud af sengen, da hun fumlede efter mobilen for at slå den fra. Hendes hoved snurrede. Så huskede hun, hvad der var sket dagen før, og hun satte sig brat op.

Natnisser ... Nox Dryadalis ...

Ordene summede i hendes tanker. Hun skævede til sit store klædeskab, der stod ubevægeligt i skyggerne ovre ved væggen. Hun havde lagt bogen om natnisserne ind i bunden af skabet og lukket lågerne, lige da hun var kommet hjem. På en måde havde hun håbet, at hun kunne glemme det hele på den måde. Men synet af skelettet med de sylespidse tænder havde alligevel hjemsøgt hendes tanker hele dagen og natten med.

Julie sad lidt og lyttede. Huset virkede mørkt og stille. Måske var hendes far og storebror allerede ude og arbejde. Hun kunne slet ikke overskue at tage i skole, slet ikke efter i går. Hun gik hen til skabet og hentede bogen.

Foran på læderindbindingen var Nox Dryadalis' segl tegnet med blæk. Julie trak dynen op om sig og fulgte de små furer i læderet med fingrene. *'Protegimus Natale Cum Animabus Nostris'* stod der rundt

om seglet. En hurtig google-søgning fortalte hende at sætningen var latin for 'Vi beskytter fødselsdagen med vores sjæl'. Julie trak på skuldrene. Det var nok ikke den helt rigtige oversættelse. Måske var 'fødselsdag' og 'jul' det samme ord? 'Vi beskytter julen'. Det ville give bedre mening.

Hun åbnede bogen. De gamle, sprøde sider knitrede beroligende mellem hendes hænder. Bogen var håndskrevet med svungne bogstaver af falmet blæk. Det meste af det var fuldstændig ulæseligt, så hun kiggede mest på tegningerne.

Og lige dér, på én af de første sider, var der en tegning af en natnisse. Julie mærkede halsen snøre sig sammen. Hun kom til at tænke på det uhyggelige billede i den nissebog, de havde fået henne i skolen. Det kunne på ingen måde måle sig med tegningen af natnissen.

Natnissen lignede ikke et menneske, men heller ikke rigtig noget dyr, hun kendte. De store, sorte øjne stirrede på hende fra papiret og så næsten levende ud. Væsnet stod på to ben med lange, ulvelignende fødder. Armene var krogede, og fingrene endte i lange kløer. Der var kort, strid pels på hele dens krop, bortset fra det aflange, spidse hoved, som var lige så bart som en ådselsæders. De mange rækker af tynde, sylespidse tænder fik Julie til at tænke på de billeder, de havde set af uhyggelige dybhavsfisk i natur og teknologi.

Ved siden af det spidse hoved var der skrevet et enkelt ord, efterfulgt af et spørgsmålstegn. Julie lagde hovedet på skrå. *Signal?* stod der.

"Hm," mumlede hun og bladrede lidt videre.

Inde midt i bogen lå en stak løbblade, der så ud til at være en del nyere, skrevet med kuglepen og med en skrift, der var meget lettere at læse.

Fredag d. 8. december 2023.

Det er nu to dage siden, natnissernes grotte blev brudt åben. Allerede nu er fårene begyndt at forsvinde. Den usædvanligt kolde vinter er lige, hvad de bæster har brug for. Vi har ikke meget tid.

Der er ingen hjælp at hente i Esbjerg. De skal nok lære, hvad en natnisse er, når Søndre Frevsinge er blevet jævnet med jorden. Det kan jeg bare ikke vente på. Jeg må gøre noget nu.

Jeg har forsøgt at gennemgå de gamle skrifter, men har ikke lært meget mere end det, jeg allerede vidste i forvejen. Harpiks og kanel virker til at være de mest udbredte midler, som bønderne brugte til at beskytte sig mod natnisserne. Men der står intet om, hvorfor det virker. Jeg tror simpelthen ikke, at bønderne vidste det. Kan det være en form for allergi?

Muren af frisk gran omkring mit hus har holdt dem ude for nu. Men i takt med at det tørrer, så bliver det mindre effektivt. Jeg er nødt til at finde en bedre løsning, og det snart.

Natnissen er nataktiv. Dens syns-, høre- og lugtesans er mange gange bedre end et menneskes. Der er passager i bogen her, som beretter om natnisser, der er vejet tilbage for voldsomme sanseindtryk som stærkt lys eller høje lyde. Jeg gad vide, hvordan de vil reagere på at blive præsenteret for elektrisk lys?

Pludselig lød der skridt på trappen. Julie skyndte sig at gemme bogen ned under dynen, netop som Jes stak hovedet ind.

"Nå, du er vågen," sagde han. "Du må se at komme op, ellers kommer du for sent i skole."

Julie nikkede uskyldigt.

"Godt," fortsatte Jes. "Jeg smutter ud. Husk din madpakke."

Han lukkede døren i igen.

Julie skyndte sig at trække i tøjet. Hun havde en lille klump i maven. Hun ville så gerne fortælle sin far alting. Om Klaus, om natnisserne og om, hvad hun lavede i går. Men han havde ikke troet på hende, da hun fortalte om lydene i plantagen – hvordan skulle han tro på historien om natnisserne?

Hun åbnede døren og kastede et hurtigt blik tilbage mod sengen og den skjulte bog. Hun tænkte på den kommende uge, hvor alle grupperne skulle fremlægge deres skoleopgaver om nisser i den danske historie.

Det blev sværere og sværere at tage den opgave seriøst.

Skoledagen fløj afsted. Ingen af de fire venner virkede til at være afskrækkede af Klaus' historie dagen før. Henrik spurgte nysgerrigt ind til bogen og om han også kunne få lov til at låne den. Julie forklarede, at hun havde planer om at tage om forbi Klaus igen efter skole.

"Jeg kan ikke," surmulede Alex. "Jeg har fået stuearrest."

"Nu igen?" udbrød Mie. "Hvorfor?"

"Har du glemt, at vi pjækkede fra skole i går?" vrissede Alex. "Min far var rasende."

"Jeg har ikke hørt noget for det endnu," sagde Henrik.

"Heller ikke jeg," sagde Mie. "Men det kommer nok. Hvis de vidste, at vi var i gang med at redde verden, så ville de nok ikke flippe sådan ud."

"De ville nok flippe endnu mere ud," sagde Julie. "Vi behøver ikke tage derud alle sammen. Klaus har skrevet noget med elektrisk lys, jeg vil bare lige høre, hvad han mente."

I det samme ringede det ud. Skoledagen var forbi. Julie rejste sig og sendte de andre et smil.

"Vi ses i morgen," sagde hun.

Hun skyndte sig ud til cyklen og trådte ekstra hårdt i pedalerne. Hun havde lovet sin far at køre hen til købmanden med pyntegran, og så kunne hun køre forbi Klaus på hjemvejen. Hun skulle bare lige huske at få bogen om natnisserne med.

Hendes far stod ude ved vejen, da hun kom susende. Han havde sin egen cykel i hånden. Julie kunne med det samme mærke, at noget var galt. Han brugte næsten aldrig sin cykel. Og hans ansigtsudtryk var alvorligt, ja næsten sørgmodigt.

Julie standsede op foran deres indkørsel.

"Er der noget galt, far?" spurgte hun.

"Kom med," sagde Jes bare og satte sig op på cyklen.

De cyklede ud mod vandet. Den kolde vind stak i huden, men Julie kunne ikke mærke andet end sit bankende hjerte. Hun havde gjort noget. Noget, der havde skuffet ham dybt, det var hun sikker på. Men hun kunne ikke finde ud af, hvad det var. Havde han fundet bogen? Vidste han, at de havde været hjemme hos Klaus? Kendte han til natnisserne?

De stoppede ikke ved Søndre Frevsinge Lokalarliv. Julie sendte det lille hus lange blikke og mærkede en klump i halsen.

"Far," klynkede hun. "Vil du ikke nok sige, hvad der er galt?"

Jes fortsatte ud mod klitterne.

"De ringede fra skolen i dag," sagde han. "De spurgte, hvorfor du ikke var dukket op i går. Du havde ikke været i skole hele dagen, sagde de." Han kastede et blik bagud.

"Det kunne jeg selvfølgelig ikke svare på," fortsatte han. "Så jeg ringede rundt til dine venners forældre. Det viser sig, at de heller ikke var i skole i går."

De var nået op til klitterne og stod af cyklerne. Jes gik målbevidst ned ad den lille badesti mod stranden. Julie måtte småløbe for at følge med.

"Og så får jeg et opkald fra Hetty," nærmest råbte han for at overdøve lyden af Vesterhavet. "Om at nu har de altså fået nok af jeres numre." Julie rystede på hovedet.

"Hvad mener du?" spurgte hun. "Vi har ikke..."

Hun tav, da stien slog et sving og hun lige pludselig så det. En stor, sort støvle stak ud af det øverste af klitten. Oversiden var dækket af fint sand, der var føjet ind med blæsten.

Jes sagde ikke noget, han stirrede bare afventende på Julie. Julie gloede vantro på støvlen.

"Far," begyndte hun. "Jeg ved, det ser sådan ud. men det var altså ikke os..."

"Vil du helt ærligt have, at jeg køber den?" råbte Jes og slog ud med armene. "Jeg synes, jeg har været tilgivende, Julie. Det synes jeg virkelig. Men at pjække fra skole ... For dét her! Kan du ikke se, at du er på vej i den helt forkerte retning?"

Julie rystede på hovedet.

"Vi har ikke..." begyndte hun.

"Hvor var I så?" udbrød Jes. "Hvor var I henne en hel dag?"

Julie så på ham. Tårerne løb ned ad hendes kinder. Hun havde så meget brug for at fortælle ham alting. Måske ville han alligevel forstå det?

Jes tog fat i hendes skuldre og tvang hende til at se ham i øjnene.

"Jeg kan ikke hjælpe dig, hvis du ikke fortæller mig noget," sagde han bedende. "Er det mig? Hvad har jeg gjort forkert? Bare sig noget!"

"Nej, far, jeg..." hulkede Julie. "Det er de her monstre ... De er sluppet fri. Og de er..."

Jes bankede næven ind i sandet.

"Jeg har brug for *sandheden*, Julie," råbte han.

"Men far..." prøvede Julie.

Jes rettede sig op og tog fat i støvlen.

"Det skal stoppe, det her," sagde han beslutsomt. "Jeg stopper det nu. Forstår du det?"

Han hev i støvlen, men den sad godt fast. Med et arrigt udbrud flåede han sålen fra side til side, så sandet begyndte at drysse ned overalt. Mudderet fra støvlen plettede hans hænder og tøj med en plumret, sort-rød farve.

Julie stirrede som hypnotiseret på mudderet. Så gled hendes blik tilbage til støvlen. Der sad nogle små, hvide totter fast i sålens riller.

Noget, der lignede pels.

Det gav et sug i hendes mave, som om hun faldt fra et sted højt oppe.

Dét mudder.

Dén pels.

Det kunne kun komme ét sted fra.

"Far," gispede hun. "Far, vent! Monstrene..."

I samme nu fik Jes skoen fri.

Og inde under skoen var der en fod.